

[Pernille Sams]

De midlertidige lappeløsninger med bl.a. nogle få måneders stempelfrihed, som regeringen har præsenteret som columbusæg, er og bliver midlertidige og halve løsninger. Alle venter på den alvorlige og reelle side af sagen, nemlig skattereformen.

Samtidig er vi inde i en økonomisk svær periode, hvor mange familier er berørt af eller bange for at blive berørt af arbejdsløshed, og hvor samfundet generelt har en meget lav vækst. Det gør, at man skal være endnu mere forsigtig end ellers. I den enkelte husholdning er der overhovedet ikke plads til flere byrder og flere skatter på boligen; det burde regeringen kunne indse.

Derfor er det ikke underligt, at boligmarkedet er gået i stå og priserne er trykket meget hårdt. Der er kun én måde at tø den fastlåste situation op på, og det er at melde ærligt ud hurtigst muligt og på ganske almindeligt, utvetydigt dansk, der ikke kan misforstås, hvad den planlagte skattereform nærmere skal indeholde. Det er muligt, at regeringen ikke kan blive enig indbyrdes, men så er det meget forkert at lade den usikkerhed gå ud over boligmarkedet ved at trække sagen i langdrag.

Vi håber selvsagt ikke, at regeringen vil bruge sit meget snævre flertal til at stemme noget så afgørende som en skattereform igennem på tværs af resten af Folketinget. Derfor regner vi også med at blive inddraget i reelle forhandlinger, når regeringen på et tidspunkt bliver enig indbyrdes.

I relation til boligen vil jeg særlig fremhæve følgende konservative krav til en skattereform, som også afspejles i det dagsordensforslag, vi er medforslagsstillere til her i dag. For det første, at der overordnet set bliver tale om reelle skattelettelser, når det hele tælles sammen, ikke bare omlægninger eller sminke, og at disse skattelettelser kommer både ejere og lejere til gode. Ingen har betvivlet, at den samlede skat skal lettes for lejerne i en kommende skattereform, men når man borer bare lidt under overfladen, viser det sig, at mange ikke har samme holdning til ejerne.

Derfor har vi følt trang til at præcisere også i dagsordenen, at det ikke kun er lejernes samlede økonomiske situation, der skal forbedres; det samme skal gælde de mennesker, som har købt deres bolig. Skattereformen skal ikke være et stykke omfordelingspolitik, men et reelt

ønske om lavere skatter, ellers er vi bedre tjent uden en skattereform, og så står vi helt af.

Det andet krav er, at skatten på boligen ikke stiger. Hvis én form for boligskat stiger, fordi f.eks. rentefradragets værdi bliver sænket, så skal det fuldt ud kompenseres i andre boligskatter, så vi ikke netto får beskattet boligen hårdere.

Det fører mig over til vores tredje krav, nemlig at vi tager hul på en egentlig aftrapning af beskatningen af den fiktive lejeværdi.

For det første bør Folketinget vedtage et beløbsmæssigt maksimum for lejeværdiens størrelse, således at den ikke kan overstige 1992-niveauet, men godt kan blive mindre. For det andet mener vi, at et vigtigt element i skattereformen skal være en aftrapning af lejeværdien. Det er og bliver en geografisk afhængig og helt fiktiv særskat på den del af befolkningen, der bor i egen bolig. Beskatning af en indkomst man ikke har, men teoretisk set kunne få, hvis man lejede sin bolig ud i stedet for selv at bo i den. Det er muligt, at nogle af rent ideologiske grunde synes, det er helt i orden at særbeskatte den private ejendomsret, og at mange efterhånden har vænnet sig til dette misfoster af en skat. Men det faktum gør det ikke rigtigere at opretholde den, og vi mener, det er på tide at få taget alvorligt fat på en aftrapning.

For boligejerne er der jo imidlertid andet end skattereformen, der har afgørende indflydelse. For det første vil afstemningen den 18. maj være meget afgørende; et ja og det rentefald, der formentlig vil følge heraf, vil være vældig godt for boligmarkedet.

For det andet foreligger der her i Folketinget to gode konkrete lovforslag, som regeringen desværre blokerer for vedtagelsen af. Det ene er et lovforslag, som vi også tidligere har talt om her i dag, som gør det muligt for alle de boligejere og landmænd i øvrigt, der sidder stavsbundet til de gamle dyre kontantlån, at omlægge disse lån uden den økonomiske straf, de i dag får, hvis de mister det fradrag for kurs-tabet, som de ellers har ret til.

Det var en ynke at høre regeringens afvisning af at give disse mennesker samme valgmuligheder, som alle andre mennesker har. Med en stribe helt usaglige og opdigtede argumenter afviste skatteministeren ikke blot forslaget, men også at der overhovedet skulle være et re-